

[Poul Sørensen.]

steren har indført, betyder i penge, hvor meget den lægger beslag på af de bevilgede midler, af de 90 mill. kr., som vi har fået at vide det drejer sig om i indeværende år.

Jeg føler det nødvendigt stærkt at understrege, at et tilbageskridt af denne art vidner om, at vort samfund langt fra er i stand til at klare sig over for den konkurrence, der påføres os udefra, og som vi efter vor mening skal kunne imødegå. Det er et tilbageskridt, når det er kommet dertil, at fordyrende jordarbejder sluger en væsentlig del af de midler, der fremskaffes ad de pågældende kanaler med henblik på at modernisere samfundet og sætte det i stand til at klare den nødvendige forøgelse af produktionen.

Og så hører man endda — mine oplysninger stammer fra dagspressen på de pågældende steder, og jeg har endnu ikke set det benægtet — at f. eks. de folk, der har ansvaret for arbejdet ved Siødæmningen, hævder, at det ville være billigere, om man gav de arbejdere, ministeren med denne klausul har hentet ind, 50 kr. om dagen og i stedet bragte vor tids normale apparat, nemlig de moderne maskiner, ind i billedet.

Vi er altså i året 1957 i den situation, at der ved vejfundsarbejder, som skulle medvirke til at modernisere hele vejnettet her i landet, bliver arbejdet på en sådan måde — forudsat, at disse oplysninger passer, og jeg har ikke grund til at tro, at Svendborg amtsråds oplysninger ikke skulle dække de faktiske forhold — at man skulle kunne give hver af disse arbejdere 50 kr. om dagen og alligevel få arbejdet gjort billigere, ved at maskinerne, som er det moderne middel, bringes ind i arbejdet.

Et andet arbejde, der har været diskuteret, Årsballevejen på Bornholm, er fordyret på en sådan måde, at man efter oplysningerne fra pressen derovre — og amtsrådet har ikke benægtet det — kunne give 10 000 kr. om året til den snes mand, der skal beskæftiges ved arbejdet, og så få det billigere udført, hvis man satte maskinerne til at virke. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede minister — jeg er ikke i stand til at kunne skønne over det, for jeg har ikke tallene fra de enkelte kommuner — om der skulle være særlig stor arbejdsløshed på de steder. Jeg er i stand til at skønne over det, for så vidt

angår de større områder, der dækkes af arbejdsløshedskontorerne, og derudfra må jeg mene, at der ikke er større arbejdsløshed, end der beklageligvis er andre steder i landet, og nogle steder er der endda meget større arbejdsløshed end disse steder.

Efter min mening vil det være logisk for ministeren efterhånden at gennemføre denne bestemmelse ud over det ganske land, og så kan vi efterhånden få gjort op, hvor mange af disse 90 mill. kr. der anvendes til virkelig produktiv forbedring af samfundsforholdene, og hvor mange der går til de dispositioner, som tidligere blev gennemført af den højtærede arbejdsminister, nemlig ved beskæftigelsesforanstaltninger, men som altså nu i væsentlig grad skal overtages af den højtærede minister for offentlige arbejder.

Det har været fremført, at kommunerne ikke har reageret synderlig meget. Det tror da jeg! Enhver, der har den mindste forbindelse med kommunalt liv, vil vide, at med den konkurrence — for mig at se på usundt grundlag, og derfor finder jeg det rigtigt at overveje, om ikke den nuværende bevillingsform skal ændres i det hele taget — som det nu er nødvendigt for enhver kommune at gå ind i for at få midler af denne art, er det helt klart, at det, særlig de ansvarlige amtsråd, men også købstadkommunerne først og fremmest tager sigte på, selvfølgelig er at skaffe penge hjem til området og ikke at sætte sig imod de bestemmelser, som ministeren pånøder dem. De må naturligvis gå den for det lokale område mest gavnlige vej, nemlig først og fremmest at skaffe pengene hjem. Derfor overrasker det mig ingenlunde, at kommunerne ikke har rejst sig i stor protest. De steder, jeg har nævnt, ligger det klart for dagen, så i den forbindelse må jeg afvise den højtærede ministers redegørelse. Jeg vil gerne føje til, at jo mere man trænger til bunds i sagen, både i den højtærede ministers dispositioner og i andre dispositioner vedrørende midler, som det offentlige stiller til rådighed til beskæftigelse, i jo højere grad viser det sig, at det simpelt hen ikke lader sig gøre for det offentlige at overtage denne rolle. Hvis der skal føres en virkelig beskæftigelsespolitik, må det ske over erhvervslivet. Det er sagt gang på gang i det høje ting, og jeg vil gerne gentage det, for det er åbenbart nødvendigt